

PROOI

Van Lydia Albadoro verscheen eveneens

Doodstil

Het vervloekte huis

Ruis

Schaduwland

De dwaas

De magiër

Het schaduwmeisje

De moordcruise

Meer weten over Lydia Albadoro?

www.lydiaalbadoro.com

Lydia Albadoro

P R O O I

THRILLER ^ K A B O O K

Eerste druk juni 2017
Tweede druk november 2017
Derde druk juni 2019
Vierde druk mei 2023

© 2023 Lydia Albadoro
© 2023 Kabook Uitgevers
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Omslagbeeld: iStockphoto
Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookuitgevers.nl
www.lydiaalbadoro.com
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

Voor al mijn lezers – dankbaar dat ik verhalen mag blijven delen.

“Wie vecht tegen monsters, moet ervoor zorgen dat hij in het proces niet zelf een monster wordt.”

- Friedrich Nietzsche

PROLOOG

De pijn brandt zo erg dat ik niet meer de tijd krijg om stil te staan bij de vraag die steeds door mijn hoofd spookt: *hoe ben ik hier in godsnaam verzeild geraakt?* Er is alleen die steek en de angst voor een nieuwe aanval.

‘Nee, niet aan denken! Rustig blijven, Evy.’ Sussende woorden die ik tegen mezelf zeg, als een gebed dat vorm aan zal nemen als ik het maar geloof of in ieder geval blijf herhalen. Ik druk me tegen de muur aan en spits mijn oren om elk geluid in me op te nemen. Elk klein toontje waarmee ik kan bepalen van welke kant ze aan zullen vallen.

De leegte lijkt de vervallen fabriek gevangen te houden. Ik snuif de rare lucht op die deze verlaten slachterij nog met zich meedraagt. Het is alsof mijn ziel al vertrokken is, terwijl ik rondjes blijf rennen in dit labyrint van horror en beton.

Eve, je kunt niet ontsnappen. Je weet toch ondertussen dat ze je zullen verscheuren?

Ja, dat weet ik. Het verse bloed druppelt nog altijd uit mijn kuit als bewijs. De wolven worden aangetrokken door de geur ervan.

‘Klootzak,’ fluister ik. ‘Als ik je...’

Achter me hoor ik gegrom. *O God, nee. Niet weer...*

De kop staat scheef, de blauwe ogen samengeknepen, precies zoals eerder. Ik weet wat het betekent. Mijn adem schiet omhoog, ik maak me klaar voor een nieuwe aanval. Maar de wolf trekt alleen zijn lip op en laat zijn tanden zien. Warme zoute druppels verkoelen mijn gloeiende wangen. Ik laat me op de vloer vallen en sla mijn handen voor mijn ogen. Alsof ik er zo zelf niet bij ben en niet kan zien hoe dit monster me gaat verscheuren.

‘Wakker worden,’ klinkt een stem.

Ik draai mezelf in een foetushouding.

O God, alstublieft, maak het snel af. Als u er bent, als u er echt bent, alstublieft, doe het snel...

De fluistering blijft hangen, ook al spreek ik de woorden niet echt uit.

‘Die verdomde medicijnen ook. Wacht even... Eve?’

De mannelijke stem klinkt anders. Iets prikt me. Minuten tikken weg en ik blijf liggen, doodstil, ademloos. Voorzichtig open ik mijn ene oog en staar de verte in.

‘Ben je er weer?’ zegt de stem.

Rustig laat ik mijn ogen wennen aan het overvloedige witte licht. Ik lig nog steeds op het ziekenhuisbed, vastgebonden in een dwangbuis.

‘Waarom doe je dit?’ Domme vraag, want hij gaat vast weer antwoorden dat het mijn eigen schuld is. Dat ik hem niet had mogen chanteren, of iets anders onnozels.

‘Hier kun je niets uitrusten.’

Hij buigt zich over me heen en snuift diep in. Alsof er een heel gewichtige vraag komt. ‘Hoe jij pijn onderdrukt. Bewonderenswaardig. Ik wil iets weten. Waarom heb je het gedaan?’

‘Je bent een zwijn en als ik je...’

‘Wat, Eve, wat?’ Hij valt me in de rede. ‘Wat zou je doen als je los was? Ze zijn allemaal dood, weet je nog? En de manier waarop. Beestachtig. Was dat echt nodig?’

Ik hef mijn hoofd op nu mijn ogen gewend zijn aan het licht. ‘Was dat wat je wilde weten? Waarom ze allemaal dood zijn? Heb je me daarom teruggehaald? Ik dacht dat jij dat wel zou begrijpen. Jij begrijpt alles. Jij begrijpt iedereen.’

‘Nee,’ klinkt het donker. ‘Ik begrijp het niet, Eve. Leg het me uit. Waarom deed je het? Was het wraak, of omdat je er genoeg in scheidt?’

Ik schud mijn hoofd, het enige lichaamsdeel dat ik kan bewegen. ‘Je kunt het niet verdragen dat je het niet weet. Je vraagt je af waarom?’

Er schiet een schaduw aan me voorbij. Ze lijkt niet zo levendig als ik haar eerder heb gezien.

‘Het is voorbij, lieverd,’ zegt ze zacht.

Ik weet dat ze een leugen is. Ik droom niet meer. Al lang niet meer, het zijn levensechte simulaties die me al dagen terroriseren.

‘Ik zie haar... Angel is terug...’

‘Als je me geen antwoord geeft, heb ik niets aan je.’ Hij grijnst terwijl hij de injectiespuit uit zijn witte overhemd trekt.

‘W-wat ga je doen?’

Ik verzet me in alle heftigheid, maar de dwangbuis zit te strak en het is alsof ik samensmelt met het bed. Ik spuug en gil naar de in wit geklede man als hij zich voorover buigt en de naald in mijn nek zet.

‘Maak je niet druk, Eve. Straks ben je weer rustig, zoals iedereen hier. Alles zal dan een nare droom lijken.’

‘Ik zal nooit zoals je andere patiënten zijn,’ hijg ik. ‘Ik ben niet gek, ook al denk jij dat je me voor eeuwig hier op kunt sluiten. Ooit komt er een dag... en dan, dan...’

Hij knikt terwijl hij wat in zijn map schrijft.

‘... dan, dan maak ik je af...’ fluister ik.

Nu klapt hij zijn map dicht. Ik wil nog meer zeggen, maar mijn oogleden worden loodzwaar. Opnieuw daal ik af naar het duister en ik weet dat het deze keer voor altijd is.

D e e l e e n

D O N K E R

Artists use lies to tell the truth. Yes, I created a lie. But because you believed it, you found something true about yourself.

Alan Moore

Mijn instinct schreeuwde het uit: *Rennen, blijven rennen! Niet stoppen!* Ik ging sneller dan mijn benen me konden dragen en voelde ze bij elke stap verder verzwakken. Elke keer dat ze neerkwamen hoorde ik een vreemd, krakend geluid. *Niet op letten. Gewoon de pijn negeren. Zoals eerder!* Met alles wat ik in me had probeerde ik de schokken op te vangen. *Niet stoppen, Evy. Niet opgeven nu. Niet omkijken.*

Het koude zweet droop van mijn rug. Als ijskoude pareltjes dwarrelden ze van me af. Iets greep me vast, vanuit het niets. Het was te donker om iets – laat staan iemand – te kunnen onderscheiden. Mijn ogen leken wel dichtgestopt. Hoe ik ze ook open probeerde te krijgen, het lukte niet. *Verdomme!* Waarom kon ik mijn handen niet bewegen, of zelfs maar vinden? Ik wilde ze losrukken. Maar het tintelde alleen, daar waar mijn armen zouden moeten zitten.

Iemand trok me aan mijn haar omhoog, terwijl mijn voeten nog heen en weer bewogen, hopend op grip.

‘Evy, hou op!’

‘Nee!’ gilde ik. Ik schopte om me heen, waardoor de grip juist verstevigde en mijn hoofdhuid losscheurde van mijn

schedel. Elk haartje brak af, wat een brandende pijn veroorzaakte. Ik hing daar maar, huilend, en kon niet eens mijn handen vinden in het duister. Maar ik zou niet opgeven. En toen ik dat besloot lukte het plotseling, van het ene op het andere moment. Mijn ogen openden zich en ik onderscheidde een man die me omhoog hield. *Ik ken hem!* schoot het door me heen, maar ik kon niet bedenken waarvan. Hij keek me aan, indringend.

‘Je kunt niet weg,’ zei hij.

Maar op de plek waar zijn mond zou moeten zitten, zag ik alleen een tatoeage van een spinnenweb. Ik schreeuwde het uit, met alles wat ik in me had.

‘Evy? Hé!’

Iemand schudde aan me, achter me. Ik kon me niet omdraaien. Het ging steeds harder, tot ik met een schok omhoog kwam.

‘W-wat?’

Een smal gezicht met een parelwitte glimlach boog over me heen.

‘Lily-Rose?’

‘*Bloody hell*, Evy. Ik dacht even dat je een toeval had. Je sloeg zo idioot om je heen. Ik hoorde je gillen door de muur heen, daarom kwam ik je wakker maken. Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Het is al goed.’

Ik kroop omhoog in mijn kussen en rekte me uit. Mijn blik gleed naar het raam en het gordijn dat door de koele zomerbries heen en weer bewoog.

‘Je deur was open, dus...’

‘Wat raar. Zeker vergeten af te sluiten. Dankjewel, Lily. Je hebt me gered van een nachtmerrie.’

‘Nacht-merrie.’

‘Ja, dat zei ik.’

Lily-Rose trok een grimas van ergernis en schudde haar hoofd. Haar korte haren wapperden uit model. ‘Je spreekt het niet goed uit. Het is nacht-merrie.’

Ik zuchtte. Hoewel ik dol was op de tweeëntwintigjarige Amerikaanse Lily-Rose, vond ik het minder leuk dat ze me altijd corrigeerde op mijn uitspraak. Ze sprak nota bene zelf met een zwaar accent!

‘Ja. Goed.’

‘Nee, door je Nederlandse accent klinkt de *g* te hard en als ik niets zeg, leer je het nooit.’

‘Ik doe mijn best.’

Ze knikte. ‘Ik help je alleen maar.’

‘Natuurlijk.’

Ik sprong uit het bed en gleeed in mijn wollige sloffen. ‘Maar weet je? Volgens mij zijn jullie gewoon jaloers op mijn mooie accent.’

Lily-Rose liet een hysterisch gillette horen. Inmiddels wist ik dat dat haar lach was. Een vreemd hoog toontje, als teken dat ze schik had. Lily-Rose was mijn hartsvriendin sinds de dag dat ik in het studentenhuis aan VanBurgh Park, een van de sjiekste straten van Londen, was getrokken. De eerste keer dat ik haar zag, droeg ze een krans van echte bloemen op haar hoofd, speciaal om me te verwelkomen. In eerste instantie vond ik Lily-Rose raar, tot ik begreep dat ze de dochter van een wereldberoemde acteur was en dat ze zelf een drama-opleiding volgde. Ze nam me snel op in haar vriendenkring en maakte me wegwijs in het drukke Londense studentenleventje. Ze studeerde al een jaar langer aan de Greenwich University en kende alle mooie plekken. Wat me meteen opviel was dat de flamboyante studente werkelijk iedereen kende, en iedereen kende Lily, en dat maakte mijn studentenleven een stuk interessanter.

‘Kom op, luiaard. Kleed je aan,’ zei ze. ‘Joy heeft ontbijt gemaakt.’

Ik humde instemmend, maar kon een zucht moeilijk onderdrukken. Het was elke zaterdag hetzelfde: Joy Mc Allen maakte een Engels ontbijt voor haar huurders. Mijn huurbazin was geen oude, strenge, slecht geklede vrouw van middelbare leeftijd, die ons van achter het sleutelgat in de gaten hield. Joy was niet veel ouder dan de studenten aan wie ze het statige pand verhuurde. Ze was vlot, sportief, maar vinnig als niet ging zoals ze wilde. Ze kon je met haar doordringende ogen uitkleden en je het gevoel geven dat je heel klein was. Daarom probeerde ik haar te vriend te houden, ook al was dat veel moeilijker dan met Lily-Rose.

‘Je wilt haar niet laten wachten, Evy.’

‘Altijd hetzelfde,’ mopperde ik, terwijl ik door mijn kamer slofte op zoek naar iets draagbaars. ‘Ik klaag nooit over haar zaterdagse Engels ontbijt ritueel. Maar ze moet me niet opjagen.’

‘We doen het voor haar,’ zuchtte Lily-Rose.

‘Ja, maar wij zijn geen vervanging voor haar familie. Ik kan er niets aan doen dat ze tien jaar geleden iedereen verloor.’ Ik trok een bh van de grond en rook eraan. ‘Die kan best nog een dag.’

Lily-Rose giechelde overdreven toen ik het ding omsloeg en met moeite dichtknoopte op mijn rug.

‘Geen vervanging,’ zei ze. ‘Toch helpt het haar wel die ramp te verwerken en je kunt beter vrienden met haar blijven, toch?’

‘Ik denk het.’

‘Je mag haar echt niet, hè Evy?’

‘Ik kan er niets aan doen. Ik krijg de kriebels van haar. Ook al vind ik het vreselijk dat haar familie is omgekomen in die crash.’

En dat was gemeend, want het leek me de grootste nachtmerrie ooit. Het enige wat ik kon denken toen ik haar verhaal van het vliegtuigongeluk hoorde was “*dat zoiets zo dichtbij kan komen.*” Ik kon me niet voorstellen hoe zoiets moest voelen. Als ze me vertelde over de nachtmerries die ze had - van verbrande mensen, die gillend om hulp smeekten - zag ik dat haar slagader ging kloppen en haar ogen vochtig werden en dan durfde ik niet te vragen hoe het allemaal precies gebeurd was. Voor mij was het niet meer dan een vage gebeurtenis op het nieuws geweest. Maar Joy maakte het drama tot iets tastbaars en dan kwam het me te dichtbij.

‘Ik blijf het bijzonder vinden dat haar dromen haar gered hebben van de dood.’

‘Ja, dat is echt bizar.’

‘Ik hoop niet dat die droom die ik net had ook zoiets was,’ zei ik zacht en meteen gingen mijn nekharen overeind staan bij het idee.

‘Gekke Evy.’

‘Dat zeg jij. Maar bij Joy was er sprake van een voorspelling, anders is zoiets toch niet te verklaren?’

‘Je rommel is niet te verklaren, Evy. Hier is een onderbroek.’ Ze wierp me een wit vodge toe met een bloemetjesprint erop.

‘Serieus, Lily. Wat vind jij nou van dat verhaal?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Dat haar ouders dood zijn omdat ze een meisje van vijftien met dromen over vliegtuigcrashes niet serieus hebben genomen? Dat klinkt als een slecht boek.’

‘Maar dat vliegtuig stortte wel neer. Hoe verklaar je dat dan?’

Lily-Rose zuchtte, bukte en trok een broek van de vloer. ‘Dat is niet te verklaren,’ mompelde ze.

‘Ze had haar ouders op haar knieën gesmeekt om niet dat vliegtuig in te gaan. Juist omdat haar droom zo levensecht leek.’

‘Maak je niet zo druk. Wat jij had, was gewoon een droom.’ Lily-Rose drukte me de spijkerbroek in mijn hand.

‘Ik heb die enge dromen steeds vaker,’ fluisterde ik. ‘Ik kan er maar niet aan ontsnappen en ze lijken zo echt. Het is bijna als...’ Ik slikte de rest van mijn woorden in. Ik wilde niet aan vroeger denken.

‘Allemaal onzin,’ zei Lily-Rose.

‘Dat zeg je. Maar wist je dat Sharon Tate vlak voor haar dood vreemde dromen en hallucinaties kreeg? Ze keek van een afstand toe hoe ze vermoord werd.’

‘Huh, wie?’

‘Dat heb ik op Google gevonden. Ik wilde uitzoeken waarom ik die nachtmerries heb.’

Ik voelde me een beetje dom nu het er zo uitkwam.

Lily-Rose rolde met haar ogen.

‘Je denkt dat het onzin is,’ zei ik. Dat was precies de reden waarom ik haar niet vertelde waarom ik was vertrokken uit Nederland en hier in Londen het verleden probeerde te vergeten.

‘Ik denk dat ik honger heb. Kom op, Evy, mijn maag rammelt.’

‘Oké, rustig maar.’ Ik gleeed in mijn veel te strakke spijkerbroek en hield mijn adem in toen ik het knoopje met moeite dichtmaakte. ‘Ik ruik geroosterd brood en spek. Maar ik zou een moord doen voor een yoghurtje. Verdomme, Joy voert ons gewoon vet! Kijk nou...’

Lily-Rose schudde haar hoofd en liep mijn kamer uit. ‘Ik zie je zo wel beneden.’

Met een vlotte beweging graaide ik de blouse van gisteren van mijn stoel. *Gadverdamme*. Ik trok mijn neus op toen ik hem omsloeg en dichtknoopte. Een walm van oud zweet en bier steeg op. Ik pakte mijn bloemendeo en spoot mezelf van onder tot boven onder, in een vreemde moderne dans, tot het busje leeg was. Bij het dichtdoen van het laatste knoopje viel me de nare vlek aan de onderkant pas op. De rode wijnvlek – veroorzaakt door Lily, die in de baldadige, beschonken bui van gisteravond de fles van tafel had gestoten – zat er nog steeds in, ondanks mijn verwoede poging tot het redden van mijn lievelingsblouse, door alle zeep te gebruiken uit de dispensers van de onpraktische wc die Roxy's had. Ach, wat zou het ook? Voor vandaag kon het prima.

Ik draaide me naar de lange spiegel die in de hoek stond van mijn kleine studentenkamer. Ik zag een lange, bijna slungelige vrouw met een veel te bleek gezicht, uitgelopen zwarte oogschaduw onder haar ogen, waardoor de wallen extra opvielen, en gebleekte warrige haren die plukkerig langs haar gezicht hingen. Ik veegde met mijn mouw – want wat maakte het nu in godsnaam nog uit – de zwarte oogschaduw onder mijn ogen weg.

Iemand klopte hard op mijn deur, alsof die persoon dwars door het hout wilde beuken. Ik zuchtte en streek mijn lokken in model.

‘Kom binnen.’

De deur zwaaide open en Joy kwam binnen, haar haren in een paardenstaart en een net te diep decolleté, waardoor haar borsten op en neer deinden bij elke stap die ze deed.

Ze wees met een spatel naar mijn gezicht. ‘Holy Shit. Wat zie jij eruit! *The Living Dead* is er niets bij. Zeker laat geworden?’

‘Och. Wat is laat, het kon net zo goed vroeg zijn.’

Ze liep zonder het te vragen naar de spiegel en verzette het ding. ‘Zo staat hij beter, vind je niet?’

‘Het is jouw spiegel.’

‘Ik heb iets te vertellen. Dat wilde ik graag doen bij het ontbijt. Komt het je uit?’

Ik slikte toen ik de dwingende, ietwat beschuldigende blik opmerkte die alleen Joy iemand kon geven. Snel, voordat ze iets kon zeggen, graaide ik in mijn broekzak en trok er met moeite al mijn papiergeld uit.

‘Hier, dit is vast een deel.’

Ze mopperde iets onverstaanbaars over een datum, over huur, iets over een contract maar ik gaf haar mijn meest smekende en innemende glimlach.

‘Sorry...’

‘Sorry? Verdomme, Eve! Je schuld loopt op,’ barstte ze los. ‘Het is dat Lily-Rose voor je instaat, want je kent de afspraak. Je hebt zelf het huurcontract ondertekend.’

‘Ja, dat weet ik...’

Ze bromde nog iets, pakte het geld aan en stopte het zonder het na te tellen in haar decolleté.

‘Iedereen wacht op je. We hebben de tafel in de tuin gedekt en er wordt geklaagd dat het zo lang duurt. Kom je nu wel of niet?’

‘Natuurlijk. Ik moet even mijn tanden poetsen en dan ben ik er.’

‘Hé slaapkop.’ Een zware stem klonk achter Joy.

‘Goedemorgen, Robin.’

‘Goedemorgen? Christus man, het is al bijna avond. Kom op slome, de anderen hebben honger. Ze sterven een langzame dood terwijl jij gewoon de hele dag wegpit.’ Hij wachtte niet op antwoord, maar trok Joy naar zich toe en beet in haar nek.

‘Au!’ riep die uit, maar het klonk niet gemeend.

Ergens kon ik Joys nieuwe vriend niet uitstaan. Hij irriteerde me met opzet. Zoals nu, hoe hij Joy in haar nek beet en mij een knipoog toewierp. *Serieus?*

Hij had zijn leren jack aan, zijn verwilderde zwarte haren hingen voor zijn ogen en ik kon me niet aan het idee onttrekken dat hij zwarte eyeliner gebruikte. Hij droeg een belachelijk strakke motorbroek en een helm statig in zijn linkerhand.

Het waren vooral dubbelzinnige, seksistische opmerkingen die me dwars zaten, naast het vragen om aandacht, zijn lach en zijn eeuwige geflirt. Ook irriteerde het me dat Joy niet zag hoe haar nieuwe vriend haar gebruikte, volgens mij om haar geld.

‘Macho,’ mopperde ik, zo zacht dat hij het niet zou horen.

Hij wierp me een geamuseerde glimlach toe en liet Joy los, trok zijn helm over zijn hoofd en vormde zijn hand tot een pistool dat hij op ons richtte en afvuurde. ‘Zie jullie *babes* later. Ik moet gaan.’

Joys wangen waren vuurrood toen ze achter hem aan liep en mijn deur achter zich sloot.

Ik liep gehaast naar de wasbak tegenover mijn bed, die er ondertussen uitzag alsof er een aardbeving was geweest, of mijn kledingkast was ontploft. Ik gooide de spullen achter me neer, trok wat tandpasta over mijn tandenborstel en borstelde de biersmaak uit mijn mond. Ik spuwde rood schuim in de wasbak en trok een grimas in het kleine spiegeltje om te zien waar het tandvlees bloedde.

Mijn elektrische tandenborstel had ik thuis, in Nederland, laten liggen. Ik kon best op mijn eigen benen staan en dat zou ik mijn ouders ook laten zien. Ze wilden me thuis hebben deze zomervakantie, maar ik stortte me liever in het Londense leven, al was dat lastig met de bescheiden ouderlijke bijdrage die ik ontving. De kosten van het uitgaansleven waren dramatisch hoog. Ik verdiende niet veel met mijn baan in de horeca en als ik alles optelde kon ik net rondkomen.

Ik hing onder de kraan, spoelde het bloed weg en zuchtte toen ik via het wasbakspiegeltje mijn kleine kamertje bekeek. Wat ik niet snapte was dat Joy me veel minder liet betalen dan ze kon vragen. Mij maakte het niets uit, ik was hier tevreden. Deze zomervakantie, of het begin ervan, was ideaal om mijn zaken op orde te krijgen. Het moest me lukken, voordat mijn volgende studiejaar zou beginnen.

Mijn liefde voor taal en cultuur had me naar Londen gedreven, waar ik Engelse literatuur studeerde aan de universiteit van Greenwich. Maar dat was niet de enige reden dat ik hier woonde. Ik schudde een nare gedachte van me af, borstelde mijn haren en wierp een laatste blik in de spiegel. Mijn *living dead look* was in ieder geval weg.

Tevreden liep ik de gang in, de statige trap midden in het huis af naar beneden, mijn neus achterna, richting de vette geur van gebakken spek en braadworst.

De deur van de keuken stond wijd open en ik liep naar buiten, de tuin in, naar het zonovergoten gazon waarop een lange gedekte tafel stond, met aan de ene kant een lange bank en aan de andere kant bijeengeraapte stoelen, waar het gezelschap onrustig maar muisstil naar me uit zat te kijken. Mijn wangen kleurden.

‘Goedemorgen,’ zei ik zacht.

‘Zo, leef je nog? Kolere man. We moesten allemaal wachten van Joy. En deze gast heeft honger!’ zei de Zweedse, blonde klerenkast die naast Lily-Rose zat. Hij kreeg een por in zijn zij en Lily-Rose lachte me vriendelijk toe terwijl ze een stukje voor me opschoof.

‘Negeer Josh,’ zei ze opgewekt en ze sloeg op de bank als teken dat ik naast haar moest gaan zitten.

‘Hoe kan iemand Josh negeren?’ Ik schoof aan, op de rand van de harde plank. Meteen stoof Joy omhoog, hief haar theeglas en tikte ertegen met haar lepeltje.

‘Gods kolere, ook dat nog,’ mopperde de Zweed.

Ik grinnikte, maar zag de norske blik die Lily-Rose hem gaf.

‘Ssst!’

‘Vast zwanger,’ fluisterde ik.

Joy schraapte haar keel. 'Lieve vrienden. Fijn dat jullie allemaal aan het ontbijt zijn gekomen. De een iets later dan de ander...'

Ze zweeg even en keek mijn kant op.

'Ja, sorry.' Ik lachte schaapachtig en schokschouderde, terwijl ik het bloed naar mijn hoofd voelde stromen.

'Ik ben blij met zulke lieve mensen om me heen. Ik ben al lang niet meer zo gelukkig geweest. Mede dankzij jullie.'

Ik hoorde nog maar de helft van wat ze vertelde. Het werd steeds meer een brij van woorden die ik maar half opving. Vermoeid steunde ik met mijn kin op mijn hand, terwijl ik probeerde mijn gaap in te slikken. Tegenover me zag ik Mercedes Sanchez, de oudste van het gezelschap, stiekem een stuk spek wegpikken. Mercedes was van middelbare leeftijd en hoorde zo'n beetje bij het meubilair. De oude vrouw met het Spaanse accent was al jaren de schoonmaakster van de McAllens en een surrogaatmoeder voor Joy. De vrouw had na het tragische ongeluk de voogdij over Joy gekregen, was ingetrokken en hielp met het huishouden. Het was haar idee geweest om het huis te verhuren aan studenten. Dankzij dit briljante plan kon Joy haar luxe levensstijl handhaven en hoefde ze geen dag te zwoegen voor geld.

'Zoals jullie allemaal weten zijn Robin en ik al een tijdje bij elkaar...' Even was ze stil.

Ik slikte, bang voor wat ging komen.

'Hij zal bij ons intrekken, want we zijn verloofd.' Met uitgestrekte hand toonde ze de ring aan haar vinger.

Ik zag dat Mercedes zich verslikte in het stuk spek en Justin, die naast haar zat, sprong op en klopte zo wild tussen haar brede schouderbladen, dat zijn bril scheef op zijn neus ging hangen.

Justin was als laatste student bij de VanBurgh Park club gekomen. Twee maanden voor het einde van het studiejaar

was hij boven me komen wonen; op zolder, waar hij zich vanaf dat moment dagenlang opsloot. Ik vroeg me af wat hij daar nu precies uitspookte. Hij deed me huiveren, zonder dat ik wist waarom. Justin was een slungelige jongen, die er onverzorgd uitzag, met vette haren en net die verkeerde bril - zo'n dikke waardoor zijn priemende ogen drie keer groter leken dan ze waren. Misschien dat hij er daarom ook geen problemen mee had dat een deel van de zolder volgepropt was met dozen en oude rommel, die roken naar een vreemde mengeling van oud papier, mottenballen, schimmel en stof – herinneringen aan een huis dat vol leven was voordat het uitgewoond werd door studenten. Een tijd waarin het huis nog naar appeltaart had geroken, in plaats van naar zweetsokken en oude pizzaresten. Tenminste, dat was hoe ik me het huis in VanBurgh Park voorstelde voordat het vliegtuigdrama zich had voltrokken.

Justin was stil en teruggetrokken, een *lone wolf*, iemand op een verkeerd moment tussen verkeerde mensen. Toch stond hij als eerste op en liep naar Joy, schudde haar hand en maakte een praatje met haar.

‘Robin maakt misbruik van haar,’ fluisterde Lily-Rose in mijn oor. ‘Iedereen ziet toch dat hij alleen uit is op haar geld?’

Ik knikte.

De Zweed volgde Justins voorbeeld, maar omhelsde Joy innig.

‘Ik hoop dat jullie Robin net zo welkom heten als ik dat doe,’ voegde Joy er deftig aan toe toen er een geroezemoes losbarstte, en toen ze eindelijk ging zitten viel iedereen aan op de toast.

Ik boog me naar haar toe terwijl ik een stuk toast op mijn bord schoof.

‘Gefeliciteerd, Joy, en dankjewel voor het ontbijt.’

‘Ja, ook daarvoor bedankt!’ zei Josh, die weer plaatsnam. ‘Je bent de beste huurbaas ooit!’

Hij zag eruit alsof hij uitgehongerd was. Hij schepte zijn bord overvol. Het puilde uit van een rare brij van ei, worst, gebakken tomaat, bonen en spek. Hij greep naar de toast en voegde nog twee sneetjes toe aan zijn gigantische ontbijt.

Alleen Lily-Rose wiebelde nerveus heen en weer. Ik kon van haar gezicht aflezen dat er iets was. Ze zou toch niet...

‘Joy?’

Ik porde in Lily’s zij.

‘Ja?’

‘Ze wil zeggen dat ze blij voor jullie is, toch?’ siste ik haar toe.

Lily-Rose zag er breekbaar uit. Ik kende die blik ondertussen. De blik die aangaf dat ze iets ging zeggen wat iedereen in shock zou brengen, dramatisch en lichtelijk overdreven, zoals ze leerde in haar dramalessen. Dus schopte ik haar onder tafel, voordat ze meer zou durven zeggen.

‘Over Robin...’ begon ze.

‘Lil!’ Ik zond haar mijn woeste blik.

‘Hij was gisteren in de wc met Evy en was...’ Ze viel even stil, zocht naar de juiste woorden.

Dat was precies wat ik nodig had om de situatie te redden. ‘Gevallen. Hij viel tegen me aan. Dronken, je weet wel. We waren allemaal aangeschoten en eh... hij viel gewoon. Kan iedereen gebeuren, toch?’

Ik hield mijn adem in toen ik zag hoe rood Joy werd. De vlekken liepen door tot in haar nek. Vanaf de andere kant van de tafel keek Justin me met een wazige blik aan. Of leek dat zo door zijn jampotglazen? Hij opende zijn mond, maar zei niets.

‘Hijo puta, ik wist ut welle,’ mompelde Mercedes met haar zware Spaanse accent. ‘Je kunte die Robin niet vetouwen.

Hij slechte man, muy, muy peligroso. Evelyn, jij vetelle het maar.'

Mercedes was de enige die mijn echte naam gebruikte, of het probeerde. Ik negeerde haar blik en vroeg me af hoe ze er ooit achter was gekomen dat ik Evelyn heette, aangezien ik alle moeite had gedaan om te voorkomen dat ze me zo zouden noemen. Eve en Evy vond ik al erg genoeg.

'Vergeet het, het was niets. Echt,' probeerde ik toen het stil bleef. Natuurlijk zou ik alles doen om te voorkomen dat Joy me uit huis zou plaatsten. 'Hij was dronken, viel tegen me aan en toen kwam Lily binnen. Toch, Lily?'

Joy stond op en zonder iets te zeggen liet ze ons achter.

'Dat heb je mooi gedaan,' beet ik Lily-Rose toe. 'Waarom zei je dat?'

'Je oet et aar zeggen,' smakte Josh.

Ik zuchtte.

'Bedankt nog voor gisteren, Josh.'

'Die klojo heeft een pak rammel nodig.'

Lily-Rose streek over zijn brede schouders. 'Als Evy dat niet wil...'

Ik kauwde langzaam mijn droge toast weg in de hoop dat ze van onderwerp zouden veranderen.

'Mercedes prate welle met aar,' zei de schoonmaakster. 'Evelyn niet bange zijn.' Ze stond op en verdween in het huis.

'Dat heeft geen enkele zin,' mompelde ik zacht.

Lily-Rose boog voorover en sloeg haar arm om me heen. 'Ik deed het voor jou, hoor. Ik weet wat ik zag, dommerd. Kom met ons mee vanavond. We kunnen je niet alleen laten nu *mister creep* bij ons intrekt.'

'Ach,' zei ik. 'Justin is er ook nog om me te beschermen.'

Justin keek me zo geschrokken aan dat we alle drie in lachen uitbarstten.

Mijn benen voelden zwaar. Ik negeerde de pijn in mijn kuiten en de akelige steken. Die had ik altijd als ik rende. De pijn was dragelijk geworden door gewoonte, of misschien was het de stem in mijn hoofd van die fitness goeroe op YouTube die me motiverend toesprak tijdens het rennen: *Gewoon door de pijn heen gaan. Je kunt het. Nog iets verder. Niet opgeven. Nog een klein stukje verder.* Het ging er alleen nog maar om of ik mijn dagelijkse doelstelling zou halen. Vandaag was dat twee minuten meer dan gisteren, voordat ik mezelf afgemat een rustpauze gunde. Ik rende op de verharde weg langs mijn universiteit, dat er nu - in de zomervakantie - rustig en bijna uitgestorven uitzag, op een handjevol *diehards* na. De witte pilaren stonden als een Stonehenge om de universiteit heen en de hele romaanse bouwstijl ademde de sfeer van een surrealistische filmset. Het vloekte met de achtergrond van hypermoderne wolkenkrabbers in de verte.

Hier in Greenwich Park voelde ik me langzamerhand thuis. De open grasvlakte gaf me een veilig gevoel, een gevoel van thuis in Nederland, ondanks de grootte en de eenzaamheid van de overbevolkte hoofdstad van Engeland.

Ik was buiten adem en hoorde mezelf hijgen. Elke stap dreunde na in mijn hoofd. *Kom op, niet opgeven. Nog drie minuten voor de pauze. Zoals altijd naar het bankje en dan*